28.12.3 101a (ואם אסורים בזקים ילכדון בחבלי עוני) $\rightarrow 102a$ (ואם אסורים בזקים ילכדון בחבלי עוני)

```
ז. (יב) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל אַהֶּרון וְאֶל אֶלְעָזָר וְאֶל אִיתָמָר בָּנָיו הַנּוֹתָרִים קְחוּ אֶת הַמִּנְחָה הַנּוֹתֶרֶת מֵאִשֵּׁי ה' וִאָכְלוּהָ מַצּוֹת אָצֵל הַמִּזְבֵּחַ כִּי לְדֵשׁ קַדְשִׁים
הָוא: (יג) וָאַכַלְתָּם אֹתָה בָּמַלְוֹם לֶדְשׁ כִּי חָקָךְ וְחָלָ בְּנֵיךְ הָוֹא מֶאשִׁי ה' כִּי כֹן אַנִיתִי: (יד) וָאֵת חָזֶה הַתְּנוּבָה וְאָת שׁוֹק הַתְּרוּמָה תֹאכָלוּ בְּמַקוֹם טְהוֹר
אַתָּה וּבָנֶיךְ וּבְנֹתֶיךְ אִתָּךְ כִּי חָקְךְ וְחָק בָּנֶיךְ נִתְנוֹ מִזְבְחֵי שַׁלְמֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (טוֹ) שוֹק הַתְּרוֹמָה וַחֵזֵה הַתִּנוּפָה עַל אִשֵּׁי הַחַלְבִים יָבִיאוּ לְהַנִיף תְּנוֹפַה
לְפָנֵי ה' וְהַיָּה לָךְ וּלְבַנֵיךְ אָתָךְ לֶחָלְ עולָם כַּאֲשֶׁר צָוָה ה': (טוֹ) וְאֵת שִׁעִיר הָחָשָאת דְּרֹשׁ הַיְּרָשׁ הְשָׁה וְהָנָה שֹׁרְף וַיְּלְצִיף עָל אֵלְעָזַר וְעַל אִיתָמֵר בְּנֵי אֲמֵרו
ַהַנוֹתָרָם לֵאֹמר: (יז) מַדוֹעַ לֹא אֲכַלְתֶּם אֶת הַחַטָּאֹת בִּמְקוֹם הַלֹּדֶשׁ כִּי לֹדֶשׁ קָדָשִים הוא וְאתָה נָתַוֹ לָכֶם לְשֵׂאת אֶת עון הָעֵרָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לְפְנֵי ה':
(יח) הון לא הובא את דמה אל הקדש פּנִימָה אַכול תאכלו אתה בַּקְדַשׁ כַּאַשֶּׁר צָנִיתני: (יט) וֹיְדַבֵּר אַהַרוֹן אַל משָׁה הַן הַיוֹם הַקְרִיבוּ אַת חַשְּאתם וְאֵת
                                               עלָתָם לָבָנֵי ה' וַתְּלֶרָאנָה אֹתִּ' כָּאַלֶּה וָאַכַלְתִּי חַטָּאת הַיּוֹם הַיִּיטָב בְּעֵינֵי ה': (כ) וַיְשׁמַע מֹשֶׁה וְיִיטָב בְּעֵינֵיו ויקראי
                          2. לא אַכַלְתִּי בָאנִי מְמֵנוּ וְלֹא בַעַרְתִּי מְמֵנוּ בַּטְמֵא וְלֹא נַתָתִי מְמֵנוּ בָּטְמֵא וְלֹא נַתָתִי מִמְנוּ בִּטְמֵא וְלֹא נַתְתִי מִמְנוּ דְּבָיִתְנִי: דברים כו, יד
                                                              . וְהַיָּתָה לוֹ וּלְזָרָעוֹ אָחָרָיוֹ בָּרִית כָּהַנָּת עוֹלֶם תַּחַת אֲשֶׁר קְנָּא לֶאלֹהִיו וַיְכַבֶּר עַל בְּנֵי יְשֶׁרָאֵל: במדבר כה, יג
  4. וַיִּשְׁמַע פִּינְחֶט הַכּהָן וּנָשִׂיאָי הַעָרָה וְרָאשִׁי אַלְפֵי יִשְׁרָאָל אֲשֶׁר אָתוֹ אָת הַדְּבַרִים אֲשֶׁר דְּבָּרוּ בְּנֵי רְאוּבָן וּבְנֵי גַד וּבְנֵי מִנְשֶׁה וְיִיטב בְּעִינְיָהְם:יהושע כב, ל
                                             ב. וַיִּקַח מֹשֶׁה אֶת הֶחְזֶה וַיְנִיפֵהוּ תְנוּפָה לְפְנֵי ה' מֵאֵיל הַמִּלֻאִים לְמֹשֶׁה הָיָה לְמְנָה כַּאֲשֶׁר צִּוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה: יִיקרא ח, כט
                                                                                                                  6. לֶחֶם אֱלֹהָיו מִקָּדְשֵׁי הַקָּדָשִׁים וּמָן הַקַּדְשִׁים יֹאכֶל: ויקרא כא, כב
                        7. וַיְחַר אַף ה' בָּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הָלֹא אָהַרוֹ אָחִידְ הַלְּוֹי וַדְעָתִּי כִּי דַבֶּר וּוֹא וְגַם הְנֵּה הוּא יֹצֶא לְקָרַאתָךְ וַרָאַךְ וְשְׁמַח בְּלְבּוֹ:שמת דְּיִד
                                                                                                                      א כג, יד המשה איש הָאֵלהִים בָּנָיו יָקָרְאוּ עַל שֶׁבֵט הַלְּוִי: דהי״א כג, יד
                                                                                          פ. משה וְאָהָרן בְּכַהָנִיו ושִׁמוּאֵל בְּקרְאֵי שְמוֹ קרִאים אֶל ה' וְהוֹא יַעֲנֵם: תהלים צט, ו
                       סו. וְיַרְדוֹ כָּל עָבָדֶידָ אֵלֶה אֵלִי וְהִשְׁתַחווּ לִי לַאמר צֵא אַתָּה וְכָל הָעָם אֲשֶׁר בְּרַגְלֶידְ וְאַחֶבִי כַן אֲצֵא וַיֵּצֵא מֵעָם פַּרְעה בְּחָרִי אָף: שפות יא, ת
                                           זו. לַךְּ אֶל פַּרְעה בַּבֹּקֵר הָנֵה יצֵא הַפַּיְמָה וְנָצִבְתָּ לְקָרָאתוֹ עַל שְׁפַת הַיְאֹר וְהִפֹּטֵה אֲשֶׁר נַהְפַּךְּ לְנָחָשׁ תִּפְּח בְּיָדֶךְ: שׁמוּת ז, טו
                                                                                   12. וְיַד ה' הָיִתָה אֱל אֱלִיָּהוּ וַיִשְׁנֵּס מָתְנַיו וַיַרִץ לְפְנֵי אֲחָאַב עַד בּאֱכָה יִזְרְעֵאלָה: מל"א יח, מו
                                                         ווּאמָת אַל תַּקָרַב הַלֹם שַׁל נָעָלֵיךְ מֶעַל רַגְלֵיךְ כִּי הַמַּקום אֲשֵׁר אַתָּה עוֹמֶד עָלִיו אַדְמַת לְדָשׁ הוּא: שמות ג, ה
                                                                     חויבא הַמֶּלֶךְ דָּוֹד וַיֵּשֶׁב לְפְנֵי ה' וַיֹּאמֶר מִי אָנֹכִי אֲדֹנִי ה' וּמִי בִיתִי כִּי הֲבִיאֹתַנִי עַד הַלֹם: שמר״ב ז, יח
                                                                            בז. וַיִּשְׁאֵלוּ עוֹד בָּה' הַבָּא עוֹד הַלֹם אִישׁ ס וַיֹּאמֶר יִקוַק הָנָּה הוֹא נַחְבָּא אֱל הַכֵּלִים: שמר״א י, כב
                                                                                                    16. לא יָגֶרָע מְצַדִּיק עִינַיו וְאָת מְלַכִים לַכְּסֵא וַיִּשִׁיבֶם לַנְצַח וַיְּגָבַהוּ: איוב לו, ז
                                                                                                                                  17. וְאָם אֲסוּרִים בַּזָּקִים יִלְּכְדוּן בְּחַבְלֵי ענִי: איוב לו, ח
```

- I Dispute about cause of burning of ח"ח חטאת after death of נדב ואביהו, following י, נדב ואביהו (v. 1)
 - a ברייתא: 3 mentions of command (v. 1) 1 to indicate that they should eat אוננין as אוננין, 2nd was stated בשעת מעשה, 2nd was stated אוננין and 3rd (כאשר צווה ה') to indicate that it was אונין, not his own words
 - i challenge: ברייתא which rules that it was burnt (not eaten) due to כאלה", per "כאלה"
 - ii answer1 (שמואל): ברייתא #1 follows ר' יהודה (burnt due to טומאה); #2 follows ר' נחמיה
 - 1 ר"נ :*ברייתא* claims it was due to כאלה per אנינות
 - (a) dissent: ימודה (and מ"ז) claims it was due to טומאה; else all 3 (see below) should have been burnt
 - (i) All 3: per v. 1 (טז) שעיר נחשון, שעיר נחשון, שעיר נחשון
 - 1. Note: only one of them was burned (שורף in the singular) it was שעיר ר"ח, per ..., לשאת את עוון... per
 - (b) additionally: if it was due to אנינות, they could have eaten them at night
 - (i) defense: he holds that אנינות לילה is מה"ת a
 - (c) additionally: פנחס was with them (not an אונן, could have eaten them)
 - (i) defense: he follows פנחס ר"א wasn't yet a כהן
 - 1. ימרי until he killed זמרי (v. 3);
 - 2. יהושע יה until he brought peace between the tribes (in יהושע's time; v. 4 –he is called פנחס הכהן
 - a. And: v. 3 is a ברכה, not an assignment
 - b. ד' חנינא: reads v. 4 as identifying his lineage, not an assignment
 - iii answer2 (רבא): both rulings are דרות, באנינות were to be eaten קדשי שעה (שעיר המילואים); חיל איד חסל
- II Tangent: conjecture as to how איז and הי'יש would each interpret the dialogue in v. 1
 - a sked if it had gone inside (a: "no"); if it had gone out (a: "no"); if it had been brought באנינות and thereby bee invalidated (a: "I brought אלעזר ואיתמר) then why was it burned?
 - i Response (אהרן): perhaps rule of אנינות being set aside was only for קדשי שעה, not חדשי, not אדינות, not
 - 1 Reason: מעשר from מעשר (v. 2) which may not be eaten באנינות
 - ii Conclusion: משה was pleased he had been instructed thus and forgotten

- b "ה"י ור"ש. (same questions and answers); he then asked they had been carried away with their sadness and neglectfully allowed it to become ממא (a: an emphatic "no") then why was it not eaten?
 - i Response (אהרן): perhaps rule of being eaten באנינות was only for that night, not during day
 - 1 Reason: מעשר from מעשר (as above)
 - ii Conclusion: משה was pleased he had been instructed thus and forgotten
 - 1 Question: if so, they should have waited until night and eaten it
 - 2 Answer: it became אונס due to אונס (not neglect)
 - 3 Support: היום implies that at night it would be eaten
 - (a) תובת היום as referring to חובת היום
 - (b) Support (for היום (reference to הן היום)
 - (i) אהרון understand הן היום to refer to "them" they didn't bring it, I (אהרן) did (מסול אנינות did (מסול אנינות)
- III Aggadic tangent רב's claim that משה had a status of כהן גדול (per v. 5)
 - a *Challenge*: in above משה they should have mentioned that משה were there (to eat as non-אוננים), they should have mentioned that
 - i Defense: משה was occuped with שכינה (per his regular early ascents to mountain during מעמד הר סיני)
 - בעל מום to קדשים קלים and קדשי קדשים to בעל מום to בעל מום
 - i justification: קדשים קדשים are permitted to זר (we assume משה); קדשים are "קל"
 - ii defense: זר here is all במה at a במה per opinion that מנחה (קדש קדשים) was offered at במה
 - c Challenge: מצורעת who declared מרים to be מצורעת?
 - i Cannot be: משה, as he is a זר (nor can קרוב as he is a קרוב so 'ה Himself performed הסגר, החלט etc.)
 - ii Defense: in the case of מראות נגעים, the text specifies the family (אהרן ובניו)
 - d Challenge: בת ישראל had 5 happy "advantages" over every other בת ישראל yet she mourned over two sons
 - i Brother-in-law: was מלך
 - ii Husband: was כהן גדול
 - iii Son: was סגן כה"ג
 - iv Grandson (פנחס): was משוח מלחמה
 - v Brother: was (נשיא (נחשון בן עמינדב
 - 1 Explanation: #1 should've been מלך וכהן גדול
 - 2 Defense: means "also king (besides כהן גדול)"
 - e Observation: רב"s position is subject to dispute רשב"י vs. רשב"י
 - i איב"ק. every "חרון אף" has a practical impact except for the one at the סנה v. 7
 - ii רשב"י. this also had an impact, as משה lost his ההרן to כהונה
 - 1 משה משה was only כהן during שבעת ימי המילואים
 - 2 Some say: only his children lost it, per v. 8 and v. 9
- IV Aggadic tangent picking up on דרין אף just cited all חרון אף leaves an impact (save that in v. 7)
 - a Challenge: v. 10 even though משה was angry (חרון אף) he said nothing else to פרעה
 - i *Defense (ל"ל*): he slapped him (!)
 - ii Challenge: משה took the position, against משה was to honor פרעה at the river (v. 10)
 - 1 *Answer*: reverse those positions
 - 2 Support (for honoring פרעה): v. 11 and v. 12 (אחאב honoring אליהו)
- V Aggadic tangent מולא observation that משה requested מלכות but it was denied him
 - Source: v. 13 'ה keeps him from coming הלם, which alludes to monarchy, per v. 14
 - i Challenge: אלישבע lists אלישבע's advantages her brother-in-law (משה) is a king!
 - ii Answer: he requested a dynastic monarchy and it was denied him (but he himself was king)
 - 1 Challenge: שאול also used in re: שאול (v. 15) yet he had no dynasty
 - 2 Answer1: his son, (איש בשת) אשבעל took over for him (under ש"ב see אבנר see
 - שאול himself didn't keep the monarchy, which is why it didn't carry on to his sons
 - (a) Sourcetext: v. 16 if someone is granted greatness, it is given to his generations
 - (i) But: if he becomes haughty, he is cast down (v. 17)